

Tâm Sự Người Tuổi Hoàng Hôn Xa Xứ

Đoàn văn: Song An Châu

Tôi ở Mỹ sao nghe buồn quá, chẳng thấy gì vui lúc cuối đời. Con cháu giờ đây đã lớn khôn rồi, mỗi đứa gia đình ở mỗi nơi. Tuổi già bóng xế chỉ nằm ngồi, ra vào ngoài ngõ trông lên trời, nhìn vàng mây trắng thành thơ trôi. Phải mình được như vàng mây trắng, trôi bốn phương trời để thành thơ. Không chỉ ở đây căn nhà vắng, nhìn quanh, nhìn quanh chỉ mình tôi.

Giờ đây chịu cảnh phải xa nhà, ở Mỹ mà tôi sao buồn quá, ngồi nhìn xe cộ chạy mau qua. Nhớ lại ngày xưa ở quê nhà, nơi vùng sông nước Hậu Giang ta, với chiếc xuồng con bơi theo lòng rạch, hái bông điên điển đem về nhà, nấu nồi canh chua, con cá lóc, với tộ cá rô kho nước dừa, bữa cơm đạm bạc, sao ngon quá!

Bây giờ da diết nhớ chuyện xưa, ở đây cuộc sống đã dư thừa, vật chất phủ phê, nhưng vẫn thấy thiếu. Thiếu tình, thiếu nghĩa, thiếu yêu thương. Bỏ nước ra đi tưởng chung đường, nhưng qua xứ lạ rồi ai nấy, cắm đầu cắm cổ kiếm đồng tiền, xênh xang giàu có rồi lên mặt, mất tình mất nghĩa mất yêu thương.

Cuối đời lại nhớ đến quê hương, ngồi nhìn mây trắng trôi bàng bạc, con hạc kêu chiều vọng cố hương, nghìn trùng xa cách chưa về được. Vọng tưởng ngày về nơi quê cũ, nhìn khoảng trời xanh ở sau vườn, nhìn hàng cau, ngọn đơm bông trái, hái lá trầu xanh ngoại đã trồng. Bây giờ ngoại mất, mất người trông, chăm lo tưới nước cả việc vun trồng, tĩa lá trầu ngon đem ra chợ bán, mua trà, mua thuốc, mua rượu về cho ông. Nay ông cũng đã về chín suối, chắc gặp bà tôi lúc lia đời, thiên đàng hạ giới đâu ai biết, nếu có gặp nhau

cũng vui rồi!

Bao năm xa xứ nhớ quê nhà, nhớ đàn em nhỏ, nhớ mẹ già, nhớ trường làng cũ ngày đi học, cùng bạn vui đùa dưới gốc đa. Nhớ những trưa hè, ngày nắng hạ, cùng bạn bè đánh đáo bắn bi, những trò chơi vui, không thiếu gì, thời trẻ thơ sao vui vẻ quá!

Ngoài đời, người ta thường nói khi già nhớ đến chuyện xưa, nhớ lại thời mình chưa già, còn son trẻ. Bây giờ, tuổi mình đã quá “thất thập cổ lai hy” không còn gì nữa, như ánh sáng mờ nhạt của buổi hoàng hôn chờ ánh chiều tắt nắng, không còn vui cười như thời trẻ, chỉ là những tháng ngày buồn tẻ sống cho hết đời này, rồi mai đây cũng trở về cát bụi.

Thôi rồi một kiếp trần ai, cũng xong một đời nơi dương thế....

Song An Châu